

ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΠΡΟΣΙΤΟ

Τόσα χρόνια
καθόμαστε απέναντι, ουρανό
και δε συστηθήκαμε.
Ονομάζομαι άπειρος.
«Δες σύμπτωση», μου απάντησε
«κι εγώ άπειρος είμαι.
Προγιαγιά μου η αιωνιότητα
και παππούς μου το χάος».
Μάλλον πρόκειται για συνωνυμία, του είπα.
Εγώ κατάγομαι απ' την έλλειψη πείρας.
Μητέρα μου ήταν η άγνοια.
Ορφανός.
Με μεγάλωσε η αναζήτηση.
Μιας και φαίνεσαι όμως άκληρος, ουρανό
και τυχαίνει να' χουμε ομόηχο όνομα
δε με υιοθετείς στο απέραντο
για ν' αλλάξω και σημασία;

Μη λικνίζεσαι επιδεικτικά, ουρανό.
Σκανδαλίζεται η θνητότητά μου.
Κι όταν καλπάζεις
στους δρόμους του ανέφικτου
να φοράς στις οπλές σου συμπόνια
για ν' απορροφώνται
οι κραδασμοί της υπεροψίας σου.
Με τρομάζουν οι ήχοι του απρόσιτου.

Βρέχει.
Παραπονιέται πάλι ο ουρανός.
Σκληρή η μοναξιά του αχανούς.
Είσαι τουλάχιστον αιώνιος, ουρανό.
Σκέψου λιγάκι και εμάς.
Και μόνοι και εφήμεροι.

ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΗΣ ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Η ελπίδα με βρήκε αχθοφόρο
σε λιμάνι υποσχέσεων.
Πρότεινε αποκέντρωση
στις πολυπληθείς ταραχές μου.
Κι αφού δε μου συγχώρεσε
ούτε το τραγικό της άγνοιας
ούτε τη γνώση του τραγικού
με βάζει λαθρεπιβάτη στο όνειρο
και μου επιτρέπει να φύγω.
Μ' ανακάλυψε στην πορεία
λοστρόμος καημός
που έπλενε σκάλες
ξεπληρώνοντας χρέη
στον εφοπλιστή μισεμό σου
και με πετάει στη θάλασσα.
Με πιάνει στα δίχτυα του
συγκρατημός ψαράς και με σώζει.
«Έτσι είναι το όνειρο», μου 'πε.
«Οργώνεις μια θάλασσα
και πνίγεσαι σε μια κουταλιά δάκρυα».

Ο ΠΟΛΥΤΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Τι σημασία έχει
αν παίρνω λύπες
ή περνώ λύπες;
Ο πόνος δε ρωτάει
που τονίζεσαι.
Σα βροχόπτωση πέφτει
και χτυπάει όποια συλλαβή σου
τύχει να βρει ακάλυπτη.
Κάποτε μάλιστα
σε τονίζει παντού
κι ας φωνάζεις
πως είσαι καρδιά
μονοτονικής αντοχής.

ΕΚΚΩΦΑΝΤΙΚΗ ΣΙΩΠΗ

Τόσον καιρό σπέρνεις άπνοια
σε λιβάδι εγκατάλειψης.
Απομακρύνσου λίγο
απ' την περίοπτη απουσία σου.
Δε θα πάθει και τίποτα η απόσταση
άμα τη μηδενίσεις.
Μην έρθεις με την ταχύτητα του λαγού.
Θα σε προσπεράσει στο δρόμο
καμιά κελώνα εκλογίκευση.
Αν ήταν άλλωστε συγκροτημένη η ένταση
δε θα της είχε πάρει τη θέση
το ερπετό που καλείται ρουτίνα.
Έλα σαν τις μωρές παρθένες
με βήμα ένοχης επιβράδυνσης.
Έχω λαδώσει το νυμφίο πόθο μου
με φακελάκι εξάρτησης
να σε προσμένει αιώνια.
Μετακινήσου απ' το αφόρητο μηδέν.
Πήγαινε στο πλην ένα.
Γίνε κακεντρεχής άρνηση.
Τουλάχιστον πάψε να είσαι ανυπαρξία.
Στείλε μου χαιρετίσματα
με τις ριπές μιας καταιγίδας.
Φοράω αλεξίσφαιρη υπομονή.
Στείλε μου διάτρητη απόρριψη.
Εκπίπτει στην εφορία.
Στείλε ένα όχι
αφορμή για να κηρύξουμε πόλεμο.
Πάψε να είσαι εκκωφαντική σιωπή.
Δεν υποφέρεται άλλο
για τόσο ηχηρή αδιαφορία.